

## Thâm Thâm

### Chương 4 : Chương 4

Mẫu thân của Hàm Tình miễn cưỡng sống qua mùa đông, bệnh tình vẫn nguy kịch, toàn bộ dược liệu đều rất đắt tiền. Ban ngày, Hàm Tình bung thang đến trước giường cho mẫu thân ăn dược, buổi chiều cậu đến nghệ quán miễn cưỡng vui cười, để kiếm được nhiều ngân lương, sau khi biểu diễn cậu phải qua đêm với khách hàng, đến sáng hôm sau thức dậy, mang thân thể đau đớn về nhà. Cậu đã mượn một vị đại thẩm(thím lớn) hỗ trợ chăm sóc mẫu thân, khi cậu về, mọi chuyện sẽ để một mình cậu lo, cậu cho rằng đây là hiếu đạo mà người làm con cần có, làm sao có thể lúc nào cũng nhờ vả người khác? Nhưng cậu dù sao cũng chỉ mới mười ba tuổi, một hài tử chưa trưởng thành, ngày nào cũng cực khổ như vậy, thân thể làm sao chịu đựng nổi? Cậu yếu hơn các nam hài tử khác, lại mệt mỏi đến mức chỉ cần nhắm mắt là ngủ vô, đôi khi đau đến mức không biết bản thân đang cần môi.

Lão bản của vũ ban cũng không để ý điều này, thân hình gầy gò tiêu tụy của Hàm Tình khi mặc nữ trang càng khiến nhiều người yêu thương.

Mỗi năm vào tháng ba, khi lê hoa nở, trong thanh lâu tửu quán(kỹ viện quán rượu) ca vũ thăng bình, các phú thương quyền quý mơ mơ màng màng như kẻ say.

Trước một đêm, Hàm Tình còn đang ở dưới thân một phú thương uyển chuyển hầu hạ, hôm sau lại phải lên đài múa hát mừng thọ yến của tri phủ. Tri phủ điểm danh muốn nhìn Hàm Tình biểu diễn, trên người cậu vẫn đau nhức, nhưng chỉ cần thân thể còn có thể múa thì tuyệt đối không dám chối từ.

Tổ y lụa trắng, trán điểm đóa thủy tinh\*\*, tóc mai cài nhung tuyết\*\*\*, lê hoa đọng trên môi, múa khúc hợp cảnh <Lê Hoa tuyết>. Ứng mềm dính tuyết mịn, vũ tុ(tay áo vũ y) phát lê hoa, Hàm Tình cố chịu đau đớn, theo nhạc mà múa, nhãn thần đã mập mờ, chỉ cầu nhạc mau mau kết thúc.

Hoa Phùng Thì ở dưới đài, đây không phải lần đầu hắn gặp Hàm Tình. Một năm trước hắn đã biết người hắn muốn tìm ở chỗ này, chỉ là không

ngờ cảnh ngộ hiện tại của mẫu tử bọn họ lại như vậy. Nàng kia đã từng là một người cao quý thanh nhã, bây giờ hai chân lại ốm đau, nằm liệt trên giường, sớm đã không còn dung nhan, toàn bộ dược phí đều do nhi tử chịu cực bán nghệ bán thân mà có. Mẫu tử bọn họ đã bị thảm như vậy, e rằng cho dù có tiếp tục bị giày vò cũng không cảm thấy.

Hoa Phùng Thì lúc đầu rất thất vọng, nỗi hận tích lũy nhiều dần tựa như không còn có thể hóa giải, hẳn không cam lòng! Hẳn quyết không tha thứ cho bọn họ! Hẳn muốn bọn họ sống không bằng chết! Bọn họ hiện tại không thể cảm thấy đau đớn, thì trước hết để bọn họ sung sướng, khi đem bọn họ lên mây rồi thì một cước hung hăng đá xuống địa ngục, đúng, phải làm như thế!

Tỉ mỉ quan sát hết một năm, đuổi hết những người thực sự thông cảm cho bọn họ, tận lực an bài một ít tên vô lại làm phiền Hàm Tình. Mỗi khi nhìn thấy cái con người nhu nhược chỉ vì mấy lượng bạc mà vứt bỏ tự tôn nhân cách, bán đứng thân thể của mình, chịu đựng đau xót miễn cưỡng vui cười, Hoa Phùng Thì đặc biệt vui vẻ, cả đêm ngủ rất ngon.

Nhưng nữ nhân ti tiện kia cuối cùng cũng không thể chịu đựng qua mùa xuân này, sớm biết nàng thân thể yếu vậy, nên ở trong dược mà mỗi ngày nàng uống hạ chút độc. Hoa Phùng Thì biết nữ nhân ti tiện kia vừa chết, Hàm Tình e rằng cũng sẽ tự sát. Làm sao hẳn có thể để bọn họ chết thống khoái như vậy? Trò chơi của hẳn chỉ mới bắt đầu thôi.

Sáng sớm, sau dạ yến của tri phủ, gió nổi lên khắp nơi, lê hoa rơi rơi, rơi tựa nhân lệ. (nước mắt người)

Trong mắt của Hoa Phùng Thì, thân ảnh gầy gò của Hàm Tình uyển chuyển giống như lê hoa diễm lệ đang bay, nam phong ấm áp, nhánh cây trơn bóng, nhẹ nhàng đưa, lẻ loi.

Hàm Tình quỳ bên thi thể của mẫu thân, đau đớn khóc không ra nước mắt, thân thể của mẫu thân vẫn ấm áp, một khắc trước còn thống khổ rên rỉ, một khắc sau không còn khí tức. Cậu nguyên bản muốn nói cho mẫu thân một tin vui trọng đại: "Nương, người biết không, Hoa thúc thúc đến đón chúng ta, hẳn là huynh đệ của cha, hẳn nói từ nay sẽ hảo hảo chiếu cố chúng ta..."

Hoa Phùng Thì đứng dưới tàng cây lê, trong bóng râm, hẩn giấu đi nụ cười tàn nhẫn trên mặt, đáng tiếc, Hàm Tình không nhìn thấy.

Trong mắt Hàm Tình, Hoa Phùng Thì là một Hoa thúc thúc nhã nhặn thiện lương trọng tình trọng nghĩa, ngoại trừ là người thân thiết nhất của phụ mẫu, còn là người duy nhất cậu tin tưởng. Dưới sự giúp đỡ của Hoa thúc thúc, Hàm Tình cuối cùng cũng có thể hoàn túc tang sự cho mẫu thân, chuộc thân xong, tưởng rằng cuối cùng cũng đã thoát khỏi cực khổ. Cậu nằm mơ cũng không nghĩ đến, cái đang đợi cậu chính là một địa ngục tàn khốc đã được tỉ mỉ hóa trang, nơi này sẽ khiến cậu đau thương hơn gấp bội, cho dù có chết thì linh hồn cũng vô pháp siêu sinh.

“... Hoa thúc thúc...”

Liễu Mê Đình nghe được Hàm Tình gọi tên người này rất nhiều lần trong lúc hôn mê. Hoa thúc thúc là ai? Là người rất quan trọng với Hàm Tình sao? Hàm Tình khoảng chừng mười tám, chín tuổi, Hoa Tự Cẩm bắt quá chỉ mới hai mươi tuổi đầu, người cậu gọi nhất định không phải Hoa Tự Cẩm.

Đi đến trưa, A Đức đưa xe dừng ở ven đường, lấy ít lương khô hầu hạ Liễu Mê Đình dùng bữa.

Nhìn điểm tâm tinh tế trong thực hộp(hộp cơm), Liễu Mê Đình thèm muốn được ăn hết, lang thôn hổ yết\*\*\*\* đảo qua là sạch(nghĩa là bạn ấy đã ăn sạch rồi ạ), mới cảm thấy chính mình chỉ lo ăn, không lưu lại cho người khác một ít, thế là vô duyên nói: “ A Đức, điểm tâm này nhìn ngon quá, ta nhịn không được một mình ăn hết, không lưu lại cho các người. Ở đây không có một phần bữa trưa cho các người sao?”

A Đức cung kính nói: “ Đây là vì Liễu công tử đặc biệt chuẩn bị. Bọn ta là hạ nhân, tự có lương khô, một hồi ở trên đường vừa đánh xe vừa ăn là được.” Nói xong, hẩn nhận lấy thực hộp, rời khỏi thùng xe, chuẩn bị tiếp tục lái.

“ A Đức!” Liễu Mê Đình gọi hẩn lại.

“ Liễu công tử còn có gì phân phó?”

Liễu Mê Đình chỉ chỉ thiếu niên vẫn như cũ ở giữa thùng xe hôn mê bất tỉnh, hỏi: " Có cần gọi hấn ta dậy ăn một chút không?"

A Đức dùng ánh mắt rất khinh thường liếc thiếu niên, bình tĩnh đáp: " Khi hấn muốn ăn tự nhiên có thể nói. Liễu công tử không cần quan tâm."

Liễu Mê Đình trầm nghĩ, với thương tích của thiếu niên hiện nay, e rằng khi tỉnh lại cũng không có khí lực nói. Bị giẫm đạp thành hình dạng này, vẫn như trước không được ai thông cảm. Lễ nào làm tiểu quan, ai cũng thô thảm như vậy? Hay là có nguyên nhân khác? Dù sao cũng đã ngồi trong xe cả buổi sáng, hiện tại không bằng ra bên ngoài hít thở không khí, ngồi bên A Đức nhìn hấn đánh xe, tùy tiện trò chuyện. Kỳ thức đây cũng là phương thức điều chỉnh tâm tình của Liễu Mê Đình, mắt không gặp tâm không phiền. Nếu như tiếp tục ở trong xe nhìn thiếu niên kia, e rằng hấn không thể bảo đảm bản thân không suy nghĩ miên man.

Thấy Liễu Mê Đình ngồi bên ngoài xe, A Đức không nói gì, ăn hết lương khô lại tiếp tục đánh xe.

Liễu Mê Đình kỳ thực rất chú trọng các tiểu nhân vật như A Đức, kinh nghiệm ngày xưa nói cho hấn biết, kẻ nào bình thường không chớp mắt thì khi làm việc sẽ luôn luôn hiệu quả. Mượn cơ hội này lý giải một chút tính cách của A Đức cùng chuyện của Thủy Vân Gian, quyết không là chuyện xấu. A Đức tựa hồ không khéo ăn nói, Liễu Mê Đình không thể làm gì hơn chính là tìm chút chuyện để nói.

" A Đức, người ở Thủy Vân Gian đã bao lâu?"

" Mười năm."

" Lâu như thế sao? Vậy người nhất định rất hiểu chuyện của Thủy Vân Gian?"

" Tiểu nhân chỉ ở bên lão gia làm gã tiểu tư bốn năm, sau đó thì đánh xe đến nay."

" Lão gia mà người nói, có phải là Thủy Vân Gian tiền nhiệm lão bản Hoa Phùng Thì?"

" Vâng."

" Hoa Phùng Thì từng là nhân vật thân bí mà giang hồ lưu truyền, ít nhiều anh hùng hào kiệt, phụ nữ mỹ nhân đều khát khao có thể thấy vẻ đẹp của hắn, người có thể ở bên hắn bốn năm thực sự là rất may mắn a."

" Liễu công tử quá khen, tiểu nhân thân phận hèn mọn, chỉ là một hạ nhân hầu hạ lão gia thôi."

Nếu là hạ nhân bình thường, được Liễu Mê Đình khen ngợi như vậy, đại đa số đều thao thao bất tuyệt nói tiếp, nào là những chuyện nở mày nở mặt khi đi bên người chủ nhân, hắn cũng có thể nhân cơ hội này mà lý giải những bí mật người ngoài không biết. Ai ngờ A Đức không chịu thua, không, là không quan tâm hơn chịu thua, bị người khác khen cũng tạ ơn một tiếng, xong cũng không nói nhiều.

Qua nửa ngày, A Đức một từ cũng không nói, Liễu Mê Đình không thể làm gì hơn là chuyển sang câu chuyện khác: " A Đức, người biết thiếu niên trong xe không? Hắn là tiểu quan của Doanh Tụ các sao?"

" Hắn?" Giọng của A Đức rõ ràng khinh miệt " So với tiểu quan còn không bằng!"

" So với tiểu quan còn không bằng? Vậy hắn làm gì cơ?"

" Công tử hiểu lầm rồi. Tiểu nhân nói không phải địa vị của hắn mà là phẩm hạnh. Làm tiểu quan mặc dù thấp hèn nhưng chỉ cần an phận cũng sẽ không bị ai chán ghét; nếu như không tự mình biết mình mà quấy rối chủ nhân hại người khác, thì ngay cả loại hạ nhân như bọn ta cũng coi thường hắn."

Hình như A Đức cùng thiếu niên kia có thù oán với nhau, từ khi câu chuyện bắt đầu, ngữ khí đã thay đổi.

" Hắn gọi là Hàm Tình, nguyên là người giả nữ trang ở Giang Nam nhạc phường nhảy múa, bán nghệ bán thân. Sau đó lão gia đến, thấy hắn đáng thương liền chuộc hắn về. Lão gia vốn không có long dương chi

hảo, lúc đó lại không biết vì sao bị mê hoặc tâm hồn, tất cả yêu cầu hoang đường của tiểu tiện nhân kia, lão gia đều chấp nhận, suốt ngày vì hắn mua y thêm vật, còn vì hắn tự mình xây một căn nhà, hiện tại là Doanh Tự các, đi tìm vô số ngân lượng thảo dược để hắn vui, hơn nữa lão gia còn cho phép tiểu tiện nhân kia gọi hắn là 'Hoa thúc thúc'. Không thèm để ý thân phận, lão gia coi trọng hắn, hắn còn chân chính trở thành chủ tử trong nhà! Khi đó ta thực sự nhìn không được nên uẩn chuyển nói hắn hai câu, không ngờ hắn ủy khuất hướng lão gia nói bậy nói nọ, kết quả lão gia tin hắn, không cho ta tiếp tục ở bên làm người hậu, lúc đó mới phải ta đến ngoài đây đánh xe ngựa."

Đơn giản là vì tranh sủng lúc đó mà kết thành oán thù, nhưng Mê Đình nghĩ đến nghĩ lui vẫn thấy có chỗ không đúng. Lẽ ra một luyện đồng bình thường không thể liễu lĩnh như vậy, huống chi Hàm Tình xuất thân ở nhạc phường, căn bản cũng biết tiến lui đúng lúc, nếu đã được chủ nhân sủng ái theo lý phải cố gắng kết quan hệ tốt với một ít người trong nhà mới đúng. Còn tiền lão bản Hoa Phùng Thì của Thủy Vân Gian, từ những việc làm trước kia mà nói hắn là một người rất khôn khéo, làm sao có thể hoang đường vì một nam sủng mà làm xằng làm bậy? Những nghi vấn này cứ nảy lên, Liệu Mê Đình cố gắng không để ý, nhưng cuối cùng nó vẫn ở nguyên trong lòng, luôn luôn nhớ đến.

Chú thích:

\* thọ yến: tiệc mừng tuổi (chắc thế)

\*\* thủy tinh: ở đây là loại thạch anh ~ (xem phim cổ trang về quý phi giai nhân thường thấy:X)

\*\*\* nhung tuyết: sợi chỉ trắng như tuyết.

\*\*\*\* lang thôn hổ yết: ăn như hổ đói.

LINK Truyện:

Thâm Thâm <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/tham-tham-3798837.html>

LINK Chương này:

Chương 4

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/tham-tham-3798837/chuong-4.html>